

De Koperen Vuist

Lees ook van Holly Black & Cassandra Clare:

Magisterium Boek 1 - De IJzerproef

★ ★ Holly Black ★ ★
★ ★ Cassandra Clare ★ ★

Magisterium

★ De ★
★ Koperen Vuist ★

moon

Oorspronkelijke titel: *Magisterium – The Copper Gauntlet*

Published in agreement with the author, C/O BAROR INTERNATIONAL, INC.
Armonk, New York, U.S.A.

© Holly Black & Cassandra Clare, 2015

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2015

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Omslagbeeld Eric Isselee, Aboard, Katsiaryna Pleshakova, Hein
Nouwens, Alex Illi/Shutterstock.com; FlipScript, Inc.

© Omslagontwerp FAVORITBUERO, München/Marieke Oele

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3473 0

ISBN 978 90 488 2899 9 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ursula Annabel Link Grant,
half vijfjarige, half vuur

↑ ≈ Δ ○ ⊗

HOOFDSTUK EEN

Call plukte een rondje vette peperoni van zijn pizzapunt en liet zijn hand onder tafel glijden. Meteen voelde hij Brutus' natte tong langs zijn huid strijken toen de door chaos bezeten wolf het eten naar binnen slokte.

'Voer dat beest toch niet,' zei zijn vader nors. 'Binnenkort bijt hij je hele hand er nog eens af.'

Call lette niet op zijn vader en klopte Brutus op zijn kop. De laatste tijd was Alastair niet erg blij met Call. Hij wilde niets horen over Calls tijd op het Magisterium. Hij vond het vreselijk dat Call door Rufus, Alastairs voormalige meester, als leerling was uitgekozen. En vanaf het moment dat Call met een chaoswolf was thuisgekomen, stond hij helemaal op ontploffen.

Calls hele leven lang was het alleen hij en zijn vader geweest, en natuurlijk Alastairs verhalen over hoe verschrikkelijk zijn oude school was – dezelfde school waar Call nu naartoe ging, hoewel hij nog zo zijn best had gedaan om

afgewezen te worden. Call had wel verwacht dat zijn vader kwaad zou zijn toen hij na zijn eerste jaar op het Magisterium voor de vakantie thuiskwam, maar hij had zich nooit voorgesteld hoe het zou zijn om zo'n boze vader te hebben. Ze hadden altijd goed met elkaar kunnen opschieten, maar nu voelde alles... gespannen.

Call hoopte maar dat het Magisterium de enige reden was. De andere optie was namelijk dat Alastair wist dat Call in het geheim eigenlijk slecht was.

Van dat hele stiekeme-slechterik-gedoe raakte Call ook nogal gestrest. Supergestrest. De laatste tijd hield hij in zijn hoofd een lijstje bij: alle bewijzen voor het feit dat hij een Gemene Slechterik was gingen in de ene kolom, en alle bewijzen ertegen in de andere. Intussen was het bijna een gewoonte geworden om elke keer voordat hij een beslissing nam dat lijstje te raadplegen. Zou een Gemene Slechterik het laatste kopje koffie uit de pot zelf opdrinken? Welk boek zou een Gemene Slechterik uit de bibliotheek meenemen? Was het typisch iets voor een Gemene Slechterik om een compleet zwarte outfit te dragen, of was dat heel normaal als de rest van je kleren in de was zat? Het ergste was nog wel dat hij zo goed als zeker wist dat zijn vader hetzelfde spelletje speelde en elke keer dat hij naar Call keek een snel rekensommetje maakte om zijn Gemene Slechterik-punten bij elkaar op te tellen.

Toch kon het bij Alastair niet meer zijn dan een vermoeden. Hij kon het niet zeker weten. Sommige dingen wist alleen Call.

Call bleef maar denken aan wat meester Joseph hem had verteld: dat hij, Callum Hunt, de ziel van de Vijand des Doods bezat. Dat hij de Vijand des Doods wás, voorbestemd tot het kwade. Zelfs nu, in de gezellige geel geverfde keuken waarin hij en zijn vader duizenden keren samen

hadden gegeten, klonken de woorden nog na in Calls oren.

De ziel van Callum Hunt is dood. Toen zijn ziel uit je lichaam was verjaagd, verschrompelde hij en stierf. Constantine Maddens ziel heeft wortel geschoten en is gegroeid, herboren en intact. Sinds die tijd hebben zijn volgelingen er hard aan gewerkt om de schijn te wekken dat hij niet uit deze wereld was verdwenen, zodat je veilig zou zijn. Beschermd. Zodat je tijd zou hebben om te groeien. Zodat je zou blijven leven.

‘Call?’ Zijn vader keek hem met een eigenaardige blik aan.

Kijk niet zo naar me, wilde Call zeggen. En tegelijkertijd wilde hij vragen: Wat zie je als je naar me kijkt?

Hij en Alastair deelden Calls favoriete pizza, peperoni en ananas, en vroeger zouden ze honderduit hebben gekletst over Calls laatste bezoekje aan de stad of het nieuwste reparatieproject waarmee Alastair in zijn garage bezig was, maar Alastair praatte tegenwoordig nauwelijks en Call kon niets bedenken om te zeggen. Hij miste zijn vrienden, Aaron en Tamara, maar over hen kon hij met zijn vader niet praten omdat ze bij de toverwereld hoorden die Alastair zo verafschuwde.

Call liet zich van zijn stoel glijden. ‘Mag ik met Brutus in de achtertuin?’

Alastair keek fronsend naar de wolf. De ooit zo schattige puppy was intussen uitgegroeid tot een slungelige puberwolf, die bijna alle ruimte onder de tafel in beslag nam. Met zijn tollende ogen keek de wolf op naar Calls vader. Zijn tong hing uit zijn bek en hij jankte zachtjes.

‘Goed dan,’ zei Alastair met een vreselijk diepe zucht. ‘Maar niet te lang. En blijf uit de buurt van mensen. De kans dat de burens gaan klagen is het kleinst als we de omstandigheden waaronder ze Brutus zien zelf stevig in de hand houden.’

Brutus sprong op. Zijn nagels tikten op het zeil toen hij naar de deur stoof. Call grijnsde. Hij wist dat het hem heel wat Gemene Slechterik-punten opleverde dat de chaoswolf zo gek op hem was, maar toch had hij geen spijt dat hij hem had gehouden.

Natuurlijk was dat nou juist het probleem als je een Gemene Slechterik was. Je had nooit spijt van de goeie dingen.

Terwijl Call naar buiten liep, probeerde hij er verder niet aan te denken. Het was een warme zomermiddag. De dikke groene grasmat in de achtertuin was flink hoog gegroeid. Alastair was niet erg fanatiek met maaien; hij was het type dat de burens liever op een afstandje hield dan dat hij handige gazontips met ze uitwisselde. Call vermaakte zich door een stok weg te gooien voor Brutus, die de tak vervolgens met kwispelende staart en schitterende ogen rapporteerde. Call zou maar wat graag met Brutus meerenen, maar door zijn slechte been kon hij niet zo snel. Brutus leek dat te begrijpen en draafde nooit al te ver weg.

Nadat Brutus de stok een paar keer had teruggebracht, staken ze samen de straat over naar het parkje, en Brutus rende naar een groepje struiken. Call voelde in zijn zakken of hij een plastic zakje bij zich had. Gemene Slechteriken raaptten vast de viezigheid van hun hond niet op, dus elk wandelingetje met Brutus leverde een punt in het goede rijtje op.

‘Call?’

Call draaide zich verrast om. Zijn verbazing werd alleen maar groter toen hij zag wie hem had aangesproken. Kylie Myles’ blonde haar werd door twee eenhoornspeldjes naar achteren gehouden en in haar hand hield ze een roze hondenriem. Aan het andere uiteinde leek een kleine witte pruik te zitten, maar misschien was het ook wel een hond.

‘Dus jij, eh...!’ stamelde Call, ‘jij weet hoe ik heet?’

‘Ik heb je al in geen tijden gezien, volgens mij,’ antwoordde Kylie, die kennelijk besloten had zijn verwarring te negeren. Ze ging wat zachter praten. ‘Ben je overgestapt? Naar de balletschool?’

Call aarzelde. Kylie had tegelijk met hem meegedaan aan de IJzerproef, het toelatingsexamen voor het Magisterium, maar hij was geslaagd en zij niet. Kylie was door de magiërs naar een ander vertrek gebracht en sindsdien had hij haar niet meer gezien. Het was duidelijk dat ze zich hem herinnerde, want ze keek hem vragend aan, maar hij wist niet zeker wat zij dacht dat er met hem gebeurd was. Ongetwijfeld waren haar herinneringen aangepast voordat ze naar de normale wereld was teruggestuurd.

Eén opgewonden moment lang stelde hij zich voor dat hij haar alles zou vertellen. Dat ze auditie hadden gedaan voor een toverschool, niet voor een balletschool, en dat meester Rufus hem had uitgekozen, hoewel hij veel lager had gescoord dan zij. Zou ze hem geloven als hij haar vertelde hoe het was op zijn nieuwe school, en hoe het voelde om tussen zijn handen vuur te vormen of zomaar door de lucht te vliegen? Hij bedacht hoe het zou zijn om haar te vertellen dat Aaron zijn beste vriend was, en bovendien een Makar, wat echt héél belangrijk was, omdat het inhield dat hij een van de weinige levende magiërs was die met het element chaos konden toveren.

‘Op school is alles best,’ mompelde hij schouderophalend. Hij wist niet goed wat hij nog meer moest zeggen.

‘Gek wel, dat je bent aangenomen,’ zei ze met een blik op zijn been, en toen viel er een ongemakkelijke stilte.

Hij voelde de bekende woede opkomen. Meteen herinnerde hij zich hoe hij zich op zijn oude school altijd had gevoeld, waar niemand geloofde dat hij goed kon zijn in

wat voor lichamelijke activiteit dan ook. Zo lang als Call zich kon herinneren was zijn linkerbeen korter en zwakker geweest dan het rechter. Lopen deed pijn, en de talloze operaties die hij had ondergaan hadden geen van alle erg geholpen. Zijn vader beweerde altijd dat hij ermee was geboren, maar meester Joseph had hem iets heel anders verteld.

‘Het draait allemaal om de kracht in je bovenlichaam,’ zei Call uit de hoogte, al had hij geen flauw idee of dat wel ergens op sloeg.

Ze knikte echter en keek hem met grote ogen aan. ‘Hoe is het? Balletschool?’

‘Keihard,’ antwoordde hij. ‘Iedereen danst tot hij erbij neervalt. We eten alleen smoothies met rauwe eieren en tarweproteïne. Elke vrijdag is er een dancebattle, en de laatste die overeind staat krijgt een chocoladereep. En we moeten de hele tijd naar dansfilms kijken.’

Ze stond op het punt om iets terug te zeggen, maar werd onderbroken door Brutus, die uit de bosjes tevoorschijn kwam. Hij had een tak tussen zijn tanden en in zijn grote ogen wervelden allemaal kleuren – oranje, geel en vurig rood. Terwijl Kylie met uitpuilende ogen naar de wolf staarde, beseftte Call hoe gigantisch Brutus er voor haar moest uitzien, en hoe overduidelijk het was dat hij geen hond of normaal huisdier was.

Kylie gilte. Voordat Call ook maar iets kon zeggen stootte ze het park uit en de straat over. Het witte pluishondje kon haar nauwelijks bijhouden.

Nou, dat ging alvast lekker met de burens.

Tegen de tijd dat Call thuiskwam, was hij ervan overtuigd dat hij alle goede punten die hij had verdiend door Brutus' poep op te ruimen weer had verspeeld door tegen Kylie te liegen en haar de stuipen op het lijf te jagen.

Vandaag won de Gemene Slechterik-kolom.

'Is alles goed?' vroeg zijn vader toen hij de uitdrukking op Calls gezicht zag.

Call trok de keukendeur achter zich dicht. 'Ja hoor, prima,' zei hij mat.

'Mooi!' Alastair schraapte zijn keel. 'Ik dacht dat we vanavond misschien samen op stap konden gaan. Naar de bioscoop.'

Call was verbaasd. Sinds hij was thuisgekomen voor de zomervakantie hadden ze niet veel samen gedaan. Alastair leek diep weggezonden in zijn sombere stemming; dag na dag slofte hij alleen maar heen en weer tussen de tv in de woonkamer en de garage, waar hij oude auto's opknapte en ze weer als nieuw maakte, waarna hij ze aan verzamelaars verkocht. Soms pakte Call zijn skateboard en reed lusteloos wat door het stadje, maar vergeleken met het Magisterium leek eigenlijk nergens iets aan.

Hij begon zelfs het korstmos te missen.

'Naar welke film wil je?' vroeg Call, die vermoedde dat Gemene Slechteriken vast geen rekening met andermans filmsmaak hielden. Misschien maakte dat weer iets goed.

'Er draait een nieuwe. Met ruimteschepen,' antwoordde zijn vader tot Calls verrassing. 'En misschien kunnen we onderweg ernaartoe dat monster van jou naar het asiel brengen. Dat beest ruilen voor een leuke poedel. Of voor mijn part een pitbull. Zolang hij maar niet hondsdol is.'

Brutus keek met een onheilspellende blik naar Alastair. De kleuren wervelden in zijn eigenaardige ogen.

Call dacht aan Kyliës pruikenhondje. 'Hij is niet hondsdol.' Call woelde door het lange haar in Brutus' nek.

De wolf liet zich op de vloer glijden en rolde op zijn rug, zodat Call hem op zijn buik kon krabben. Zijn tong hing alweer uit zijn bek.

‘Mag hij mee? Hij kan in de auto op ons wachten, met de raampjes open.’

Fronsend schudde Alastair zijn hoofd. ‘Geen sprake van. Bind dat beest maar vast in de garage.’

‘Noem hem niet steeds “beest”. En hij houdt vast van popcorn,’ zei Call. ‘En van snoepwormen.’

Alastair keek op zijn horloge en wees toen naar de garage. ‘Nou, misschien kun je wat voor dat beest meenemen.’

‘Voor hém!’ Met een zucht nam Call Brutus mee naar Alastairs werkplaats in de garage.

Het was een grote ruimte, groter dan de grootste kamer in het huis, en het rook er naar olie, benzine en oud hout. Het chassis van een Citroën, ontdaan van zijn wielen en zonder de stoelen, stond op blokken. Op antieke krukjes lagen stapels vergeelde monteurshandleidingen, en aan de balken hingen koplampen. Boven een verzameling moersleutels hing een rol touw. Call gebruikte het om de halsband van de wolf losjes mee aan de werkbank vast te binden.

Hij knielde voor Brutus neer. ‘Binnenkort gaan we weer naar school,’ fluisterde hij. ‘Naar Tamara en Aaron. En dan wordt alles weer normaal.’

De wolf jankte alsof hij het begreep. Alsof hij het Magisterium net zo erg miste als Call.

Ondanks alle ruimteschepen, buitenaardse wezens en explosies had Call moeite om zich op de film te concentreren. Hij bleef maar denken aan de manier waarop ze in het Magisterium films keken, met een luchtmagiër die de beelden op een rotswand projecteerde. Omdat de films door magiërs werden vertoond, kon er van alles in gebeu-

ren. Hij had *Star Wars* met wel zes verschillende eindes gezien, en ook films waarin de leerlingen van het Magisterium op het scherm werden geprojecteerd, vechtend tegen monsters, vliegend in auto's en veranderend in superhelden.

In vergelijking daarmee leek deze film nogal flauw. Terwijl Call drie gifgroene appelslushies en twee grote emmers popcorn achteroversloeg, concentreerde hij zich op de dingen die hij anders zou hebben gedaan. Alastair staaarde met een blik van milde afschuw op zijn gezicht naar het scherm en draaide zich zelfs niet om toen Call hem wat pindarotsjes aanbood. Omdat Call alle snacks zelf moest opeten, had hij tegen de tijd dat ze naar Alastairs auto terugliepen een flinke overdosis suiker naar binnen gewerkt.

'Vond je het leuk?' vroeg Alastair.

'Het was best een goeie film,' antwoordde Call, die Alastair niet het gevoel wilde geven dat hij het niet waardeerde dat zijn vader was meegegaan naar een film die hij in zijn eentje nooit zou hebben uitgezocht. 'Dat stuk toen ze het ruimtestation opbliezen was cool.'

Er viel een stilte, net niet lang genoeg om ongemakkelijk te voelen.

Toen zei Alastair: 'Weet je, je hoeft echt niet terug naar het Magisterium. Je hebt de basisingen geleerd. Je zou verder gewoon hier kunnen oefenen, met mij.'

Call voelde hoe de moed hem in de schoenen zonk. Dit gesprek, of variaties erop, hadden ze al minstens honderd keer gevoerd, en erg prettig verliep dat nooit. 'Ik geloof dat ik beter terug kan gaan,' zei hij zo neutraal mogelijk. 'Ik ben de eerste poort al door, dus nu moet ik ook afmaken waaraan ik begonnen ben.'

Alastairs gezicht betrok. 'Het is niet goed voor kinde-

ren om zo lang onder de grond te zijn. Om als wormen in het donker te zitten. Je huid wordt bleek en grauw. Je krijgt een vitamine-D-tekort. Alle vitaliteit verdwijnt uit je lichaam...'

'Zie ik grauw?' Call besteedde nooit veel aandacht aan zijn uiterlijk, behalve de basisdingen dan – zorgen dat zijn t-shirt niet binnenstebuiten zat en zijn haar niet recht overeind stond –, maar er grauw uitzien klonk niet best. Stiekem keek hij even naar zijn hand, maar die leek dezelfde beige-achtig roze kleur te hebben als altijd.

Gefrustreerd klemde Alastair zijn handen om het stuur terwijl ze hun straat in reden. 'Wat vind je nou eigenlijk zo leuk aan die school?'

'Wat vond jij er leuk aan?' was Calls wedervraag. 'Jij hebt er ook op gezeten, en ik weet dat je het heus niet de hele tijd verschrikkelijk vond. Je hebt mam daar ontmoet...'

'Ja,' zei Alastair. 'Ik had er vrienden. Dat vond ik er leuk aan.'

Voor zover Call zich kon herinneren was dit de eerste keer dat zijn vader toegaf iets aan de toverschool leuk te hebben gevonden. 'Ik heb er ook vrienden. Hier heb ik die niet, maar daar wel.'

'Alle vrienden met wie ik op school heb gezeten, zijn nu dood, Call,' zei Alastair.

Call voelde dat de haartjes in zijn nek recht overeind gingen staan. Hij dacht aan Aaron, Tamara en Celia, maar hield daar gauw mee op. Het was te afschuwelijk.

Niet alleen het idee dat zij dood zouden gaan.

Maar het idee dat ze dood zouden gaan vanwege hém.

Vanwege zijn geheim.

Het kwaad dat in hem zat.

Stop, zei Call tegen zichzelf. Ze waren terug bij hun huis. Het zag er niet uit zoals het hoorde, bedacht Call. Er klopte

iets niet. Hij staarde een tijdje voordat hij zich realiseerde wat het was. Hij had de garagedeur achter zich dichtgedaan nadat hij Brutus binnen had vastgebonden, maar nu stond de deur open: een groot zwart vierkant.

‘Brutus!’ Call rukte aan de handgreep van het portier en viel bijna naar buiten op het asfalt. Er ging een pijnscheut door zijn slechte been. Hij hoorde dat zijn vader zijn naam riep, maar hij trok zich er niets van aan.

Half hinkend, half rennend bereikte hij de garage. Het touw was er nog, maar het ene uiteinde was gerafeld, alsof het met een mes was doorgezaagd. Of doorgebeten met scherpe wolventanden. Call probeerde zich Brutus voor te stellen, helemaal alleen in de donkere garage. Blaffend, wachtend tot Call zou reageren. Een koud gevoel verspreidde zich in zijn borst. Brutus had hier bij Alastair nog niet vaak vastgebonden gezeten, en waarschijnlijk was hij ervan in paniek geraakt. Misschien had hij het touw doorgebeten en was hij vervolgens tegen de deur op gesprongen totdat die openging.

‘Brutus!’ riep Call nog een keer, luider. ‘Brutus, we zijn thuis! Je kunt terugkomen!’ Hij draaide in het rond, maar de wolf kwam niet uit de bosjes stuiven en dook niet op uit de dichter wordende schaduwen tussen de bomen.

Het werd al laat.

Calls vader kwam achter hem staan. Hij keek naar het kapotte touw en de open deur, en haalde toen zuchtend een hand door zijn met grijs doorschoten zwarte haar. ‘Call,’ zei hij vriendelijk. ‘Call, dat beest is weg. Je wolf is weg.’

‘Dat weet je niet!’ schreeuwde Call, terwijl hij zich bliksemsnel naar Alastair omdraaide.

‘Call...’

‘Jij hebt altijd al een hekel aan Brutus gehad!’ snauwde Call. ‘Waarschijnlijk ben je alleen maar blij dat hij weg is.’

Alastairs gezicht verhardde. 'Ik ben niet blij dat je zo overstuurbent, Call. Maar ja, die wolf hoorde gewoon geen huisdier te zijn. Uiteindelijk zou het beest misschien iemand ernstig hebben verwond of zelfs gedood. Een van jouw vrienden, of, God verhoede het, jou. Ik hoop maar dat het mormel het bos in is gerend, en niet naar de stad om een van onze burens op te peuzelen.'

'Hou je mond!' zei Call boos, al schoot hem ook de vreemd troostende gedachte te binnen dat als Brutus iemand opat, hij hem in alle commotie misschien zou kunnen terugvinden. Die gedachte duwde Call echter resoluut weg, omdat hij duidelijk in de Gemene Slechterik-kolom thuis hoorde.

Aan dat soort gedachten had hij helemaal niets. Hij moest Brutus vinden voordat er akelige dingen gebeurden. 'Brutus heeft nog nooit iemand kwaad gedaan,' zei hij in plaats daarvan.

'Het spijt me, Call,' zei Alastair. Tot Calls grote verrassing klonk hij oprecht. 'Ik weet dat je al heel lang een huisdier wilde. Misschien, als ik je die naakte molrat had laten houden...!' Opnieuw zuchtte hij.

Call vroeg zich af of hij van zijn vader nooit een huisdier had gemogen omdat Gemene Slechteriken nou eenmaal geen huisdier hoorden te hebben. Omdat Gemene Slechteriken helemaal nergens van hielden, vooral niet van onschuldige dingen zoals dieren. Zoals Brutus.

Call stelde zich voor hoe bang Brutus geweest moest zijn. De wolf was niet meer alleen geweest sinds Call hem als puppy had gevonden.

'Alsjeblieft,' smeekte Call. 'Help me om Brutus te vinden.'

Alastair knikte één keer, een korte beweging van zijn kaak. 'Stap in de auto. We kunnen zijn naam roepen terwijl

we langzaam een rondje door de buurt rijden. Misschien is het beest nog niet ver weg.'

'Oké.' Call keek nog even naar de garage. Hij had het gevoel dat hij iets over het hoofd zag, alsof hij zijn wolf zou zien als hij maar goed genoeg keek.

Maar hoeveel rondjes ze ook door de buurt reden en hoe vaak ze ook riepen, Brutus kwam niet tevoorschijn. Het werd donkerder en donkerder, en uiteindelijk gingen ze naar huis.

Call liet Alastair beloven dat hij hem morgen zou helpen om GEZOCHT-posters met Brutus' foto erop te maken, hoewel Alastair dacht dat een foto van Brutus meer kwaad dan goed zou doen.

'Chaosdieren zijn niet geschikt om als huisdier te houden, Callum,' zei Alastair terwijl hij op de stoel voor de tv plofte. 'Ze geven niets om mensen. Dat kunnen ze niet.'

Daarop reageerde Call niet, maar toen hij naar bed ging, had hij nog altijd een brok in zijn keel en een angstig voor-gevoel.

Een hoog, jankend geluid wekte Call uit een rusteloze slaap. Meteen zat hij rechtop in zijn bed en greep naar Miri, de dolk die altijd op zijn nachtkastje lag. Hij liet zijn benen uit bed glijden en huiverde toen zijn voeten de koude vloer raakten.

'Brutus?' fluisterde hij.

Hij meende opnieuw gejank te horen, ver weg. Hij tuurde uit het raam, maar zag alleen donkere bomen en duisternis.

Hij glipte de gang op. De deur van zijn vaders slaapkamer was dicht en het streepje tussen de onderkant en de

vloer was donker. Hoewel hij natuurlijk nog best wakker kon zijn, wist Call. Soms bleef Alastair de hele nacht op om beneden in zijn werkplaats dingen te repareren.

‘Brutus?’ fluisterde Call opnieuw.

Er kwam geen reactie, maar op Calls armen verscheen kippenvel. Hij voelde gewoon dat de wolf in de buurt was, dat Brutus in nood was, bang was. Call bewoog als vanzelf in de richting van het gevoel, al kon hij het zelf niet goed uitleggen. Het leidde hem naar de gang beneden, naar de keldertrap. Call slikte, klemde Miri stevig vast in zijn hand en liep de trap af.

Hij had de kelder altijd een beetje griezelig gevonden. Het stond er vol met oude auto-onderdelen, kapotte meubels, poppenhuizen, poppen die gerepareerd moesten worden en antiek blikken speelgoed dat soms plotseling met veel geratel tot leven kwam.

Een streep geel licht scheen onder de deur door die toegang gaf tot nog weer een opslaghok van Alastair, vol met meer rotzooi die erop wachtte ooit door hem gerepareerd te worden. Call verzamelde al zijn moed, hinkte de kelder door en duwde tegen de deur.

Die gaf niet mee. Zijn vader had hem op slot gedaan.

Calls hart bonkte.

Hij kon geen reden verzinnen waarom zijn vader een berg halfgerepareerde oude rotzooi achter slot en grendel zou bewaren. Geen enkele reden.

‘Pap?’ riep Call door de deur. Misschien was Alastair wel daar binnen.

Aan de andere kant van de deur hoorde hij echter iets heel anders. Een verschrikkelijke woede borrelde in hem op en verstikte hem bijna. Hij pakte zijn mes, wrikte ermee in de spleet tussen de deur en het kozijn, en probeerde de pen van het slot terug te duwen.

Na een kort, gespannen moment duwde de punt van Miri precies op de goede plek en het slot gaf mee. De deur zwaaide open.

Het opslaghok achter in de kelder zag er heel anders uit dan Call zich herinnerde. Alle rommel was opgeruimd, waardoor er ruimte was ontstaan voor een spaarzaam ingericht magiërskantoor. In één hoek stond een bureau met stapels oude en nieuwe boeken eromheen. In de andere hoek stond een bed. En in het midden van de kamer, geketend met metalen boeien en met een akelig uitziende leren muilkorf om zijn snuit, zat Brutus.

De wolf sprong jankend op Call af, maar werd door de kettingen tegengehouden. Call zakte op zijn knieën en woelde met zijn vingers door Brutus' vacht om de sluiting van zijn halsband te vinden. Hij was zo blij Brutus te zien en zo razend om wat zijn vader had gedaan dat hij het belangrijkste detail niet eens meteen opmerkte.

Toen hij echter het kamertje rondkeek, op zoek naar de plek waar Alastair de sleutel bewaarde, zag hij eindelijk wat hij meteen had moeten zien.

Aan het bed tegen de muur waren ook boeien bevestigd.

Boeien die precies de goede maat hadden voor een jongen die binnenkort dertien werd.

HOOFDSTUK TWEE

Het lukte Call niet om zijn ogen van de boeien los te rukken. Het voelde alsof zijn hart opeens veel te klein was om zijn bloed door zijn aderen te pompen, hoe hard het ook sloeg. De boeien waren gemaakt van ijzer en er waren alchemistische symbolen in gegraveerd, duidelijk het werk van magiërs. Ze zaten stevig vastgeklonken aan de muur achter het bed. Als ze eenmaal dichtzaten, zou het onmogelijk zijn om weg te komen...

Achter Call jankte Brutus zachtjes. Call dwong zichzelf om zijn ogen af te wenden en zich te concentreren op het bevrijden van zijn wolf. De muilkorf kreeg hij gemakkelijk los, maar zodra het ding af was, begon Brutus wild te blaffen, alsof hij Call wilde vertellen hoe hij hier vastgeketend in de kelder terecht was gekomen.

'Sst!' Paniekerig greep Call Brutus' snuit vast in een poging hem stil te krijgen. 'Maak pap alsjeblieft niet wakker'

Brutus piepte zachtjes, terwijl Call een paar keer diep

ademhaalde om rustig te worden. De vloer van de kelder was van beton. Call deed zijn best om erin door te dringen; misschien kon hij met behulp van aardmagie de kettingen van de wolf loskrijgen. De aardmagie die hij wist op te roepen voelde echter zwak: het lukte hem niet om zich goed te concentreren, en dat wist hij. Hij kon nauwelijks geloven dat zijn vader had gedaan alsof hij het ook erg vond dat Brutus weg was – ja, zelfs met hem had rondgereden zodat Call Brutus kon roepen, terwijl Alastair de hele tijd had geweten waar de wolf was omdat hij hem zelf in de kelder had vastgeketend.

Alleen kón hij Brutus helemaal niet in de kelder hebben vastgeketend. Hij was de hele tijd bij Call geweest. Dus moest iemand anders het hebben gedaan. Een vriend van zijn vader? De gedachten tolden door Calls hoofd. Alastair had geen vrienden.

Door al zijn gepieker ging zijn hart nog sneller kloppen, en de intense combinatie van angst en magie zorgde er uiteindelijk voor dat Brutus' ketenen braken. De wolf was vrij. Call rende naar Alastairs bureau en pakte wat papieren op. Allemaal stonden ze vol met zijn vaders kriebelige handschrift: pagina's vol aantekeningen en schetsen. Er was een tekening van de poort van het Magisterium, een tekening van een gebouw met zuilen dat Call niet kende, en ook een van de vliegtuighangar waar de IJzerproef had plaatsgevonden. De meeste tekeningen waren echter van een eigenaardig mechanisch apparaat dat eruitzag als zo'n ouderwetse metalen handschoen van een harnas, bedekt met vreemde symbolen. Het zou een cool ding zijn geweest als het Call geen koude rillingen had bezorgd.

De schetsen lagen naast een opengeslagen boek met een gebarsten zwartleren omslag. De inhoud was afschuwelijk: er werd een eigenaardig, verontrustend ritueel in beschre-

ven. In het boek werd uitgelegd hoe chaosmagie kon worden geoogst en gebruikt door iemand die zelf geen Makar was: door het nog kloppende hart van een chaoswezen te verwijderen. Als je eenmaal in het bezit was van de handschoen en het hart, kon je daarmee de chaosmagie als het ware uit een Makar duwen. De Makar zelf werd tijdens het proces vernietigd.

Als het slachtoffer echter geen chaosmagiër was, geen Makar, zou hij het overleven.

Kijkend naar de boeien bij het bed kon Call wel raden op wie er hier geëxperimenteerd moest worden. Alastair was van plan chaos te gebruiken om een soort duistere toveroperatie op Call uit te voeren, een operatie die Calls dood zou betekenen als hij werkelijk de Vijand des Doods was en dus zijn Makar-vermogens bezat.

Eerder dacht Call ook al wel dat Alastair iets over hem vermoedde, maar kennelijk was het niet bij vermoedens gebleven. Want zelfs als Call de toveroperatie zou overleven, wist hij dat het eigenlijk niet de bedoeling was. Hij bezat Constantine Maddens ziel en daarom wilde zijn eigen vader hem dood hebben.

Naast het boek lag een briefje in Alastairs kriebelige handschrift: *Dit moet werken bij hem. Het moet.* De tweede 'moet' was een aantal keer onderstreept en ernaast stond een datum in september.

Het was de datum waarop Call naar het Magisterium zou teruggaan. Hier in het stadje waar ze woonden, wisten de mensen dat hij alleen voor de zomer thuis was. Waarschijnlijk dachten ze dat hij rond dezelfde tijd dat hier de scholen weer begonnen naar de balletschool zou vertrekken. Als Call in september verdween, zou niemand daar dus van opkijken.

Call draaide zich om en keek weer naar de boeien. Hij

werd misselijk. September begon al over twee weken.

‘Call.’

Bliksemsnel draaide Call zich om. In de deuropening stond zijn vader, aangekleed, alsof hij niet van plan was binnenkort te gaan slapen. Hij had zijn bril op. Hij zag er vreselijk normaal uit, en een beetje triest. Ongelovig staarde Call naar de hand die zijn vader hem toestak.

‘Call, dit is niet wat je denkt...’

‘Zeg me dat jij Brutus hier niet hebt opgesloten,’ zei Call zacht. ‘Zeg me dat deze spullen niet van jou zijn.’

‘Ik was niet degene die Brutus heeft vastgeketend.’ Het was de eerste keer dat Alastair ‘Brutus’ zei en niet ‘dat beest’. ‘Maar mijn plan is noodzakelijk, Call. Het is voor jou, voor je eigen bestwil. Er lopen verschrikkelijke mensen rond op deze wereld en ze zullen je verschrikkelijke dingen aandoen. Ze zullen je gebruiken. Dat kan ik niet toestaan.’

‘En dus ga jij nu alvast iets verschrikkelijks met me doen?’

‘Het is voor je eigen bestwil!’

‘Dat is een leugen!’ schreeuwde Call. Hij liet Brutus los, die meteen begon te grommen.

Brutus’ oren lagen plat tegen zijn kop en hij keek Alastair met zijn kleurige, tollende ogen woest aan.

‘Alles wat je ooit tegen me hebt gezegd, was een leugen. Je hebt gelogen over het Magisterium...’

‘Ik heb niet gelogen over het Magisterium!’ snauwde Alastair. ‘Het was de slechtste plek voor jou! Het is de slechtste plek voor jou!’

‘Omdat jij denkt dat ik Constantine Madden ben!’ schreeuwde Call. ‘Jij denkt dat ik de Vijand des Doods ben!’

Het was alsof hij een razende tornado op pauze had

gezet: plotseling viel er een afschuwelijke geladen stilte. Zelfs Brutus maakte geen geluid terwijl Alastair zich met een vertrokken gezicht tegen de deurpost liet zakken.

Toen Calls vader eindelijk antwoord gaf, sprak hij heel zachtjes. Op een bepaalde manier was dat erger dan zijn eerdere woede. 'Je bént Constantine Madden,' fluisterde hij. 'Is het niet zo?'

'Ik weet het niet!' Call voelde zich verloren, verdwaald. 'Ik kan me niet herinneren ooit iemand anders geweest te zijn dan mezelf. Maar als ik echt hem ben, zou jij me juist moeten helpen om uit te vinden wat ik daaraan kan doen. In plaats daarvan sluit je mijn wolf op en...!' Call keek naar de boeien in jongensmaat en slikte de rest van zijn woorden in.

'Dat was het moment dat ik het wist: toen ik die wolf zag,' zei Alastair, nog altijd met die zachte stem. 'Daarvoor vermoedde ik het al wel, maar ik wist mezelf ervan te overtuigen dat jij onmogelijk kon zijn zoals hij. Maar Constantine had ook een wolf toen wij zo oud waren als jij nu. En die wolf ging overal met hem mee naartoe. Net zoals Brutus met jou.'

Call voelde een koude rilling over zijn rug lopen. 'Je zei dat je bevriend was met Constantine.'

'We zaten in dezelfde groep. Bij meester Rufus.' Zoveel had Alastair nog nooit over zijn tijd in het Magisterium verteld. 'Tijdens mijn IJzerproef koos Rufus vijf leerlingen uit. Jouw moeder. Haar broer, Declan. Constantine Madden. Constantines broer, Jericho. En mij.' Het deed zijn vader pijn om dit te vertellen, dat kon Call zien. 'Aan het einde van ons Zilverjaar waren er nog maar vier van ons in leven, en Constantine droeg inmiddels het masker. Vijf jaar later was iedereen dood, behalve hij en ik. Na het IJzige Bloedbad werd hij nog maar zelden gezien.'

Tijdens het IJzige Bloedbad was Calls moeder omgekomen. Toen was zijn been verminkt. En toen had Constantine Madden de ziel van het kind dat Callum Hunt heette verwijderd en zijn eigen ziel in het lichaam van de peuter geplaatst. Toch was dat nog niet eens het ergste wat Call erover wist. Het ergste was wat meester Joseph hem over zijn moeder had verteld.

‘Ik weet wat ze in het ijs heeft geschreven,’ zei Call. ‘Ze schreef: “Dood het kind.” En daarmee bedoelde ze mij.’

Zijn vader ontkende het niet.

‘Waarom heb je me niet gedood?’

‘Call, ik zou jou nooit een haar krenken...’

‘Meen je dat?’ Call pakte een van de schetsen van de handschoen. ‘Wat is dit? Waar wilde je het voor gebruiken? Om mee in de tuin te werken soms?’

Alastairs gezicht werd grimmig. ‘Call, geef dat hier!’

‘Was je van plan me vast te ketenen, zodat ik je niet kon tegenhouden terwijl jij Brutus’ hart uit zijn lijf trok?’ Call wees naar de boeien. ‘Of zodat ik niets kon doen terwijl je mij ermee te grazen nam?’

‘Doe niet zo belachelijk!’ Alastair zette een stap naar voren, en meteen sprong Brutus grommend op hem af.

Toen Call schreeuwde, probeerde Brutus nog om midden in zijn sprong te stoppen. Woest draaide de wolf zijn lijf opzij. Het dier raakte Alastair met zijn flank en wierp hem achteruit. Alastair viel tegen een tafeltje aan, dat onder zijn gewicht in stukken brak. Wolf en man vielen samen op de grond.

‘Brutus!’ riep Call.

De wolf rolde van Alastair af en ging weer naast Call zitten, hoewel hij nog altijd gromde. Alastair duwde zich eerst op zijn knieën en kwam toen langzaam helemaal overeind, maar hij stond nogal onvast op zijn benen. Au-

tomatisch stak Call een hand uit naar zijn vader. Die keek hem aan met in zijn ogen iets wat Call daar nooit had verwacht: angst.

Het maakte Call woedend. 'Ik ga,' zei hij fel. 'Brutus en ik gaan hier weg en komen nooit meer terug. Je hebt je kans om ons te doden gemist.'

'Call! Alastair stak waarschuwend een hand uit. 'Dat kan ik niet toestaan.'

Call vroeg zich af of Alastair zich telkens ongemakkelijk had gevoeld als hij naar Call keek, of hij het sluimerende, akelige gevoel had gekregen dat er iets helemaal mis was. Hij had Alastair altijd beschouwd als zijn vader, ook na wat meester Joseph hem had verteld, maar het kon best zo zijn dat Alastair Call niet langer zag als zijn zoon.

Call staaarde naar het mes in zijn hand. Hij herinnerde zich de dag van de Proef en vroeg zich opeens af of Alastair het mes misschien niet naar hem toe had gegooid om het hem te geven, maar om hem ermee te ráken. Dood het kind. Hij herinnerde zich dat Alastair naar meester Rufus had geschreven om hem te vragen Calls toverkracht te binden. Plotseling leek alles wat Alastair had gedaan op een afschuwelijke manier logisch.

'Ga maar,' zei Call tegen Brutus. Hij knikte naar de deur die naar de rommelige rest van de kelder leidde. 'We gaan hier weg.'

Brutus draaide zich om en liep de kamer uit. Call stapte voorzichtig achterwaarts achter de wolf aan.

'Nee! Je kunt niet weggaan!' Alastair sprong op Call af en greep zijn arm beet. Zijn vader was geen grote vent, maar hij was lang, mager en taai.

Call gleed uit en kwam hard op het beton terecht, met zijn been in een onhandige hoek onder zijn lichaam. Pijn schoot door zijn botten en even werd alles wazig.

Boven het geblaf van Brutus uit hoorde Call zijn vader zeggen: 'Je kunt niet terug naar het Magisterium. Ik moet dit rechtzetten. Ik beloof je dat ik het recht zal zetten...'

Hij bedoelt dat hij me zal doden, dacht Call. Hij bedoelt dat alles is rechtgezet als ik eenmaal dood ben.

Hij werd overspoeld door woede: woede om alle leugens die Alastair hem had verteld en zelfs nu nog vertelde, woede om de kille knoop van angst die hij in zijn borst voelde sinds het moment dat meester Joseph hem had verteld wie hij werkelijk was, en woede bij de gedachte dat iedereen om wie hij gaf hem waarschijnlijk zou haten als ze wisten wie hij was.

Alle razernij stroomde uit hem. Plotseling barstte de muur achter Alastair; aan de zijkant schoot een scheur omhoog en alles in het hok begon te bewegen. Alastairs bureau vloog tegen een muur. Het bed knalde tegen het plafond.

Alastair keek stomverbaasd om zich heen, juist op het moment dat Call de magie zijn kant op stuurde. Alastair zweefde omhoog, zijn hoofd sloeg met een afschuwelijk bonkend geluid tegen de kapotte muur aan, en toen gleed zijn hele lichaam slap op de grond.

Call stond beverig op. Zijn vader was bewusteloos, onbeweeglijk, en zijn ogen waren dicht. Call kroop iets dichterbij en staarde naar hem. Zijn vaders borst ging op en neer. Hij ademde nog.

Zo je zelfbeheersing verliezen dat je je eigen vader met magie buiten westen sloeg, hoorde duidelijk thuis in de verkeerde kolom van de Gemene Slechterik-lijst.

Call wist dat hij moest zorgen dat hij hier weg was voordat Alastair bijkwam. Met Brutus op zijn hielen strompelde hij het hok uit en hij deed de deur achter zich dicht.

In het hoofdgedeelte van de kelder stond naast een

vreemde verzameling kapotte stoelen een houten kast vol puzzels en incomplete oude bordspellen. Call schoof hem voor de deur van het opslaghok. Dat zou Alastair in elk geval een tijdje tegengehouden, dacht Call terwijl hij de trap op liep.

Hij rende naar zijn kamer. Daar trok hij een jack aan over zijn pyjama en propte zijn voeten in een paar gympen. Brutus danste zachtjes blaffend om hem heen terwijl Call een grote tas volpropte met willekeurige kleren en vervolgens naar de keuken liep om wat zakken chips en koekjes te pakken. Hij pakte het blikken doosje op de koelkast waar Alastair het geld voor de boodschappen in bewaarde, en keerde het om: ongeveer veertig dollar in verfrommelde briefjes van één en vijf dollar. Hij propte het geld in de tas, stak Miri in de schede en gooide het mes op de andere spullen, waarna hij de tas dichttristte.

Hij slingerde de tas over zijn schouder. Zijn been deed pijn en hij voelde zich trillerig na zijn val, en ook door de kracht van de magie die nog altijd door zijn lichaam gonsde. Het maanlicht dat door de ramen naar binnen stroomde, gaf alles in de kamer een bijna lichtgevend randje. Call staarde om zich heen en vroeg zich af of hij deze keuken ooit terug zou zien. Of dit huis. Of zijn vader.

Brutus hield zijn kop scheef en jankte. Call hoorde niets, maar dat betekende niet dat Alastair niet misschien bijkwam. Call duwde alle twijfels weg, greep Brutus bij zijn nekvel en sloop zachtjes het huis uit.

De straten van de stad waren leeg, zo vroeg in de nog donkere ochtend, maar Call probeerde toch zo veel mogelijk in de schaduwen te blijven voor het geval Alastair besloot

een rondje te rijden om naar hem te zoeken. Over niet al te lange tijd kwam de zon alweer op.

Toen hij ongeveer twintig minuten onderweg was, ging zijn telefoon. Hij schrok zich wild en het duurde even voordat het hem lukte het ding stil te krijgen.

Op het schermpje zag hij dat hij door thuis werd gebeld. Alastair was dus bijgekomen en had uit de kelder weten te komen. De opluchting die Call voelde, sloeg al snel om in hernieuwde angst. Alastair belde nog eens. En nog eens.

Call zette zijn mobieltje uit en gooide het weg, voor het geval zijn vader via de telefoon zijn positie zou kunnen achterhalen, zoals detectives op televisie altijd deden.

Hij moest bedenken waar hij naartoe ging, en snel ook. De lessen op het Magisterium begonnen pas over twee weken, maar er was daar altijd wel iemand. Hij wist zeker dat meester Rufus hem in zijn oude kamer zou laten slapen totdat ook Tamara en Aaron er weer waren. En hem tegen zijn vader zou beschermen als dat nodig mocht zijn.

Toen stelde Call zich voor dat hij met alleen Brutus en meester Rufus als gezelschap door de galmende grotten van de school dwaalde. Dat leek hem echt vreselijk deprimerend. En trouwens, hij betwijfelde of hij in zijn eentje het hele eind naar het grottenstelsel in Virginia zou kunnen afleggen. Het was een lange, stoffige rit geweest toen ze aan het begin van de zomer in Alastairs antieke Rolls-Royce terug naar North Carolina waren gereden, en bovendien had hij geen idee hoe hij de weg moest terugvinden.

Call had in de vakantie wel met zijn vrienden ge-sms't, maar hij had geen idee waar Aaron woonde als hij niet op school was; Aaron had niet veel losgelaten over de plek waar hij verbleef. Tamara's familie woonde echter niet ver buiten D.C., en Call wist zeker dat er heel wat meer bussen

naar D.C. gingen dan naar het Magisterium.

Nu al miste hij zijn telefoon.

Tamara had hem een cadeautje voor zijn aanstaande verjaardag gestuurd – een leren halsband met riem voor Brutus – en op het pakje had een afzenderadres gestaan. Hij herinnerde het zich omdat haar huis kennelijk een naam had – De Leien – en Alastair daar nogal om had gelachen. Dat deden alleen heel rijke mensen, zei hij, hun huis een naam geven.

Daar zou Call best naartoe kunnen gaan.

Daadkrachtiger dan hij zich in weken had gevoeld liep hij naar het busstation. Dat was een klein gebouwtje met twee banken buiten en een hokje met airconditioning waarin een oudere dame vanachter glas de kaartjes verkocht. Op een van de banken zat al een oude man, met zijn hoed omlaaggetrokken over zijn gezicht alsof hij een dutje deed.

Muggen zoemden om Call heen toen hij naar de vrouw achter het loket liep.

‘Eh...’ begon hij, ‘ik wil graag een enkele reis naar Arlington.’

Ze tuitte haar koraalrood gestifte lippen en nam hem uitgebreid op. ‘Hoe oud ben je?’ vroeg ze.

‘Achttien,’ antwoordde hij zo zelfverzekerd mogelijk. De kans was groot dat ze hem niet zou geloven, maar soms waren oude mensen niet erg goed in het schatten van de leeftijd van jongeren. Hij rechte zijn rug en probeerde extra lang te lijken.

‘Hmm,’ zei ze na een tijdje. ‘Veertig dollar voor één kaartje, vol tarief. Je hebt geluk, je bus vertrekt over een halfuur. Alleen zijn honden niet toegestaan. Tenzij het een hulp- of diensthond is.’

‘O, eh... ja hoor,’ zei Call met een snelle blik op Brutus.

'Hij is echt wel een diensthond. Hij heeft zelfs in dienst gezeten. Bij de marine.'

De vrouw trok verbaasd haar wenkbrauwen op.

'Hij heeft iemand gered,' zei Call, die het verhaal verzon terwijl hij het geld uittelde en door de gleuf duwde. 'Van de verdrinkingsdood. En haaien. Nou ja, één haai, maar het was wel een grote. Hij heeft zelfs een medaille gekregen en zo.'

Ze staaarde hem een tijdlang aan, en toen dwaalde haar blik naar zijn been. 'O, dus je hebt een hulphond nodig vanwege je been? Dat had je best gewoon kunnen zeggen, hoor.' Ze schoof het kaartje naar hem toe.

Beschaamd pakte Call het kaartje op en draaide zich toen zonder antwoord te geven om. Door de aankoop was hij nu al bijna door zijn geld heen; hij had nog maar één dollar en wat muntgeld over. Hij kocht er twee repen voor bij de snoepautomaat en ging toen zitten om op de bus te wachten. Brutus rolde zich op bij zijn voeten.

Zodra hij bij Tamara's huis was, beloofde hij zichzelf, zou alles beter worden. Alles zou helemaal goed komen.